



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

לפני כבוד השופט עדי הדר

התובעים:

1. **יצחק יעקב לנגר**
2. **נילי לנגר**

נגד

הנתבעים:

1. **מרדכי פסטרנק**
2. **ברברה פסטרנק**
3. **מיכל פסטרנק**

פסק דין

לפני ביהמ"ש תביעה בה עותרים התובעים, בין היתר, לחייב שכניהם בהסרת מצלמה שפוגעת לטענתם בפרטיותם וחיובם בפיצוי בגין כך.

כתב התביעה

1. התובעים הגישו ביום 22.7.20 כתב תביעה בו טענו כי הנתבעים, שכניהם, מטרידים אותם, לרבות ע"י צילומם ברחוב, בכניסה לביתם הפרטי, בחצר גינתם הפרטית, באופן המהווה פגיעה קשה ובלתי נסבלת בפרטיותם ובכבודם. התובעים ביקשו ליתן נגד הנתבעים צווים שונים בקשר לשימוש במצלמות וכן ביקשו לחייב אותם לשלם להם פיצוי בסך של 270,000 ₪.

כתב הגנה

2. הנתבעים הגישו ביום 8.11.20 כתב הגנה בו טענו שהתובעים הם אלה שמטרידים אותם מאז עברו להתגורר בביתם וכי גם להם יש מצלמות שפוגעות בפרטיותם. הם טענו שהמצלמות שברשותם אינן מצלמות את החצר או הבית של התובעים.

כתב תשובה

3. התובעים הגישו ביום 1.12.20 כתב תשובה בו טענו כי אין בכתב ההגנה הכחשה מלאה של המיוחס לנתבעים.

הדיון הראשון

4. ביום 8.2.21 התקיים הדיון הראשון. ביהמ"ש החל בהליך למינוי מומחה לבדיקת הפגיעה הנטענת בפרטיות ע"י המצלמה שבשימוש הנתבעים.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

מינוי מומחה מטעם ביהמ"ש והגשת חוות דעת

5. בתום הליך ממושך של איתור מומחה, ביהמ"ש מינה ביום 11.4.21 את מר סבי עזר כמומחה מטעמו, לאחר שהבטיח תשלום שכרו. המומחה הגיש חוות דעתו ביום 19.5.21.

הגשת ראיות

6. לאחר הגשת חוות הדעת, התובעים טענו כי יש להורות למומחה להשלים הכנת חוות הדעת ע"י בדיקת כלל המצלמות המותקנות בבית הנתבעים. ביהמ"ש קבע כי לתובעים האפשרות להגיש כתב תביעה מתוקן. אולם, התובעים לא הגישו כתב תביעה מתוקן. לכן, ביהמ"ש הורה לצדדים ביום 30.6.21 להגיש ראיותיהם. התובעים הגישו ראיותיהם, לאחר שביקשו וקיבלו פעמים ארכה, ביום 23.8.21. הנתבעים הגישו ראיותיהם ביום 13.10.21.

הדיון השני והשלישי

7. ביום 16.11.21 התקיים הדיון השני. ביהמ"ש קבע מועד לשמיעת הראיות, סדר נחקרים וקצב זמני חקירה. ביום 6.1.22 התקיים הדיון השלישי. נחקרו התובע, מר אסף לוי (להלן: "אסף"), מר רובי לביץ (להלן: "רובי"), הנתבע ונתבעות 2 ו-3 (להלן: "ברברה" ו"מיכל").

הגשת סיכומים

8. לאחר קבלת תמליל הדיון השלישי שהוקלט, ביום 25.1.22, ביהמ"ש הורה לצדדים ביום 30.1.22 להגיש סיכומיהם. התובעים הגישו סיכומיהם, לאחר שביקשו וקיבלו ארכה, ביום 17.2.22 והנתבעים ביום 8.3.22.

דיון והכרעה

9. על ביהמ"ש לקבוע האם פגעו הנתבעים בפרטיות התובעים והאם יש לתת צווים להסרת המצלמה ולפיצוי.

10. להלן טענות הצדדים:

טענות התובעים

11. התובעים טענו בכתב התביעה כי הינם בני זוג המתגוררים החל משנת 2014 בבית מגורים מסוג "קוטג' שבבעלותם, המצוי ברח' אלקחי 20, בשכונת רמת אביב ג'. הם טענו שהנתבעים, הינם בני משפחה אחת המתגוררים בבית הצמוד לבית המגורים המצוי בבעלותם. הם הסבירו שמדובר למעשה בשני בתי מגורים צמודים המצויים על אותה חלקה, ורשומים בלשכת רישום המקרקעין כבית משותף אחד, על כל הכרוך והמשתמע מכך.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

לטענת התובעים, מזה שנים שחייהם הפכו לסבל של ממש בעקבות התנהגותם המטרידה, המאיימת והבריונית של הנתבעים, ובפרט מיכל, בתם של הנתבע וברברה, אשר מהמועד שבו נכנסו להתגורר בביתם, הנתבעים מצלמים אותם בלא כל רשות, ברחוב, בכניסה לביתם הפרטי, בחצר גינתם הפרטית, באופן המהווה פגיעה קשה ובלתי נסבלת בפרטיותם ובכבודם.

עוד טענו, שהנתבעים התקינו מצלמה המצלמת את פתח ביתם 24/7, המורכבת על גבי מוט ברזל ארוך שכל מטרתו להגיע לנקודה שבה ניתן לצלם ולהקליט את שביל הגישה המוביל לפתח ביתם ואת הכניסה לביתם הפרטי, באופן שבו מצולמת ומוקלטת 24/7 תנועת היוצאים והנכנסים מביתם.

התובעים טענו שמדובר בפגיעה בוטה, גסה ובלתי נסבלת בפרטיותם ובפרטיות באי ביתם.

12. עוד טענו, שהנתבעים מנהיגים משטר של הטרדות חוזרות ונשנות ובלתי פוסקות, עימם הם נאלצים להתמודד. כך למשל: בערב חג ראש השנה 2018, מיכל גמרה בליבה אומר להרוס את סעודת החג שהתקיימה אותה העת בחצר ביתם, בנוכחות אורחיהם ובני ביתם. בתוך כך, מיכל פנתה למשטרה, תוך שהיא מוסרת למשטרה את כתובתם ככתובתה "כמתלוננת", דהיינו- מיכל התחזתה לתובעים, והתלוננה (כביכול בשמם), על כך שרכבים חוסמים כביכול את החניה שלהם (כאשר היו אלו רכבי האורחים שלהם שהגיעו, וחסמו את חנייתם בהסכמתם). דבר זה נודע לתובעת מהשוטר עצמו שהגיע למקום ומסר לה את שם המתלוננת והכתובת שמסרה למשטרה.

עוד טענו, שהנתבעים חוסמים באופן מתריס חניות ציבוריות על הרחוב באמצעות פחי אשפה ופסולת. באחת הפעמים, טענו, כשהתובעת יצאה מרכבה על מנת להזיז את הפח כדי שתוכל להחנות את רכבה ליד ביתה שלה, מיכל יצאה בריצת אמוק ותוך כדי צרחות, תקפה אותה מילולית בגסות ובבוטות, תוך שהיא מקללת אותה ואת בני ביתה, עד כדי פסע בלבד מתקיפה פיסית של ממש. עוד טענו, שברברה יצאה בריצה אחרי מיכל, משכה אותה לאחור והצטרפה להטחת שלל גידופים וקללות בתובעת.

עוד טענו, שהנתבעים מטילים אימה על כל בעל מקצוע שמגיע לביתם לתת שירות.

עוד טענו, שהנתבעים מקפידים להשליך את צינור הניקוז של מי המזגנים שלהם אל תוך חצר ביתם הפרטי.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

עוד טענו, שהנתבעים מזמינים, באופן תדיר, פיקוח עירוני ומשטרה לביתם, תוך שהם מלינים על מקרים שלא היו ולא נבראו ומהווים לכשעצמם הטרדה מיותרת ומתריסה, כאשר פעם אחר פעם אותם פקחים או שוטרים הולכים כלעומת שבאו.

עוד טענו, שברברה, בניצוחה והדרכתה של מיכל, הגישה תביעת ביטוח סתמית ישירות לחברת הביטוח שלהם. הם שאלו כיצד הגיע לנתבעים המידע אודות פרטי חברת הביטוח שבה הם מבוטחים. לטענת התובעים, מתגנב יותר מחשד אל לב, כי מיכל שהינה עו"ד עשתה שימוש פסול במאגרי המידע של מקומות בהם עוסקת (או הועסקה), תוך ניצול תפקידה כדי לחלץ מידע זה ככלי להוסיף ולהטריד אותם.

עוד טענו, שחייהם הפכו לבלתי נסבלים שכן בכל זמן נתון כל הנמצא בביתם עלול להיות מצולם, באופן נסתר ובלא רשות, ומוטרד בדרך זו או אחרת, ובתוך כך מוצאים עצמם וכל באי ביתם באי נוחות תמידית. בלית ברירה, טענו, הם נאלצים לא אחת להימנע משהות בחצר ביתם כאשר מתחילה סאגת ההטרדות והצילומים על ידי מי מהנתבעים.

עוד טענו, שהם לא היחידים אשר סובלים מהטרדות מצד הנתבעים. כך גם שכניהם הנוספים הגרים בסמיכות לנתבעים, בני הזוג אסף ונורית לוי, עד כי אלה, נאלצו להגיש לביהמ"ש בקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת, בין היתר בגין אירוע שהם היו עדים לו, ואף מסרו תצהיר בעניינם באותו הליך, שסופו, ככל הידוע להם, בהגבלות שהטיל ביהמ"ש על מיכל, לרבות צו הרחקה וצו האוסר עליה להתחקות אחר התובעים שם ולפגוע בפרטיותם.

עוד טענו, שהנתבעים הפרו חוק הגנת הפרטיות. התנהלותם החריגה של הנתבעים מהווה מטרד ממשי על חייהם – ובתוך כך, הם טוענים כי מקרה זה אף עולה כדי העוולה הנזיקית "מטרד ליחיד". עוד טענו, להפרת חובה חקוקה, הפרת חוק המקרקעין, והפרת חוק יסוד-כבוד האדם וחירותו.

התובעים עתרו למתן צווים כלהלן :

- צו עשה קבוע המורה לנתבעים ביחד ולחוד, להסיר את המצלמות שהתקינו המצלמות את הכניסה לביתם.
- צו עשה קבוע המורה לנתבעים, ביחד ולחוד, לחדול מצילומם בביתם וחצרם, בכל דרך שהיא,
- צו מניעה קבוע האוסר על הנתבעים, ביחד ולחוד, לעשות שימוש כלשהו בחומרים שהופקו מן הצילומים השונים שצילמו אותם או מי מהם או את חצרם הפרטי, לרבות הפצתם,



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

- צו עשה קבוע המורה לנתבעים, ביחד ולחוד, למסור לידיהם כל חומר צילומי מכל מקור שהוא אשר בו הם צולמו.
- צו עשה קבוע המורה לנתבעים, ביחד ולחוד, להשמיד באופן שאינו ניתן לשחזור, כל תמונה ו/או סרטון ו/או כל קובץ מולטימדיה שבו הם תועדו או חצר ביתם, אשר הושג שלא כדין, מכל אמצעי טכנולוגי שהוא.

בנוסף, התובעים עתרו לחיוב הנתבעים בסך של 200,000 ₪, פיצוי ללא הוכחת נזק על פי סעיף 29א(ב) 1 ו- 2 בחוק הגנת הפרטיות ופיצוי בסך של 70,000 ₪ בגין עגמת נפש, טרחה וסבל שנגרם להם בשל מעשי הנתבעים.

טענות הנתבעים

13. הנתבעים טענו בכתב ההגנה כי לא ברור צירופו של הנתבע, שאינו מוזכר כלל בכתב התביעה.

לטענת הנתבעים, עוד במהלך שנת 2013, כאשר התובעים שיפצו את הנכס לקראת כניסה למגורים, הוברר להם כי פני השכנים החדשים אינו לשלום. במפגש מזדמן בין התובע לברברה אמר לה הראשון כי אם "תדרוך סנטימטר אחד בשטח" שלו יהיו לכך השלכות משפטיות. מאז ועד התביעה, המצב רק הידרדר.

עוד טענו, כי במהלך תקופת עבודות השיפוץ, עובדי התובעים נכנסו כדבר שבשגרה לחצר ביתם, גנבו מחצר ביתם שקי שינה ושמיות, פלשו בחלק מהעבודות לשטח חצרם והשליכו פסולת בנין לשטח ביתם.

עוד טענו, שעבודות גינון ותחזוקת גינה שמבצעים עובדי התובעים בחצר ביתם "זולגים" תרתי משמע, דרך קבע אל ביתם באופן מפר שלווה. כך, למשל, עובדי התובעים נוהגים לגזום את הצמחייה בחצרם באופן רשלני כך שגזם רב נופל לשטח חצרם. עובדי התובעים נוהגים לנקות את גינת התובעים באמצעות מפוח באופן לא מתחשב, ותוך הפרה של תקנה 13א(ב) **לתקנות למניעת מפגעים (מניעת רעש), תשל"ג-1992**, האוסרת הפעלת מפוח בכל שעות היממה. הם טענו שנאלצו לפרוס גדר מבד יוטה סינטטית לאורך כל החצר האחורית.

עוד טענו, שהתובעים התקינו בחצר האחורית גדר גבוהה (באופן בלתי חוקי שהוביל לחקירה בעיריית ת"א ולהסתרה), שגרמה נזק לרכושם ולעגמת נפש.

עוד טענו, שכל ניסיון הידברות עם התובעים בקשר למפגעים נתקל בחוסר מענה.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

עוד טענו, שכשם שלהם מצלמת אבטחה (רק בחזית ביתם), כך גם בביתם של התובעים מותקנות 3 מצלמות אבטחה בחזית ביתם, מצלמה על גג ביתם ו- 2 מצלמות נוספות במרפסת האחורית – אחת בקומה השנייה (אשר מכוונת לעבר שטח מרפסת וחצר ביתם, והשנייה במרפסת החצר בקומת הקרקע, כאשר לצד שתי מצלמות אחרונות אלה מותקן גם פרוז'קטור בעל עוצמה גבוהה).

עוד טענו, שמצלמת האבטחה בביתם הותקנה לשם הגנה על שלווה חיים וקניינם. בעבר הוגשה כנגד מיכל תלונת שווא על ידי שכנים שאינם התובעים בשל אירוע שהתרחש בסמוך ליד ביתה והעדר תיעוד תומך הוביל לחקירה, שעל אף שהסתיימה בסגירת התיק בהעדר אשמה, הטרידה אותה.

עוד טענו, שבשל כך שהחניה המקורה שלהם נמצאת בנסיגה ביחס לקו הכניסה לביתם ובנוסף עץ ברוש גדול וצמחייה נוספת מסתירים את שדה הראיה, נדרשה זרוע מאריכה, וזאת על פי ייעוץ של מתקין המצלמות. המצלמות אינן מצלמות, קולטות או מתעדות את שטח ביתם או חצרם של התובעים.

עוד טענו, שבמהלך ותוך כדי "ניהול הסכסוך" בין הצדדים בקשר לעבודות הגינון והשלכותיהם, כמו גם במהלך תקופת התקנת הגדר הבלתי חוקית אשר גרמה להם נזקים, הם תיעדו חלק מפעולות התובעים ועובדיהם בקשר לכך כדי לבסס את תביעתם לעירייה ולחברת הביטוח. זאת, ממש כשם שהתובעים עצמם תיעדו, אותם, לצרכיהם. אין בכך פגיעה בפרטיות, ולו בדוחק.

עוד טענו, שהאירועים הנטענים והמוכחשים כנגדם בודדים, ארעיים וישנים. מצפיה בסרטוני התובעים, על אף שאין בהם התנהגות העולה כדי מטרד ליחיד מצדם, בולטת העובדה כי הם מהווים תגובה להתנהגות פוגענית מצד התובעים.

עוד טענו, הן באשר לתביעה הנטענת בגין הפגיעה בפרטיות והן באשר לתביעה הנטענת בגין מטרד ליחיד, כי התנהגות התובעים היא שהביאה לידי האשם הנטען שלהם, והכל לפי הוראת סעיף 65 לפקודת הנזיקין. לחילופין, טענו, שתביעת התובעים הינה על מעשה של מה בכך לפי סעיף 4 לפקודת הנזיקין. המדובר באירועים נטענים בודדים, חלקם התיישנו, אשר אף לא אחד מהם וגם לא הצטברותם, מייצרים עילת תביעה נזיקית.

ביחס לשיחה עם המשטרה, טענו, כי ברברה, ולא מיכל, היא שהתקשרה למוקד העירוני ולא למשטרה בשל כך שמכונית חנתה על המדרכה וחסמה את המעבר, וזאת מבלי שידעה למי שייכת המכונית.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

ביחס לטענות לעניין חסימת חניות ציבוריות בפחי האשפה, טענו, כי נוהל ידוע וקבוע הוא כי עובדי עירייה שעוסקים בריקון פחי אשפה נוהגים להזיז את הפחים מפתח הבתים ולהניחם על הכביש כהכנה למעבר משאית הזבל. בנוסף, נוהל ידוע וקבוע הוא כי בעלי בתים מצווים להניח את גזם הגינה בסמוך לבית כדי לאפשר איסופם על ידי העירייה.

ביחס לאירוע של הזזת פח האשפה, טענו, כי היו אלה דווקא ברברה ומיכל שניגשו להתלונן במטרה נגד התובעת, לאחר שזו בעטה בפח האשפה וקיללה. הן טענו ששוטר בתחנה שכנע אותן שלא להגיש תלונה בשל כך שמדובר בסכסוך שכנים.

ביחס לטענות אודות חברת הביטוח בה מבוטחים התובעים, טענו, כי מדובר בדיבה. ברברה הגישה תלונה לחברת הביטוח של התובעים, שהייתה ידועה לנתבעים בשל כך שהתובע אמר לנתבע במהלך שנת 2014, כאשר הנתבעים שיפצו את ביתם עובר לכניסתם אליו וגרמו לנזקים אצל הנתבעים, כי הוא מבוטח בחברת הראל.

ביחס לצינור הניקוז, טענו, כי היה זה מי מהתובעים שהסיט את הצינור כדי לייצר עילת תביעה יש מאין.

תשובת התובעים לטענות הנתבעים

14. התובעים טענו בכתב התשובה ביחס לטענה לעניין חברת הביטוח, כי המדובר בטענה כוזבת שכן הם כלל לא היו מבוטחים באותה עת בחברת הביטוח "הראל", אלא בחברת הביטוח "מגדל".

לעניין תקופת השיפוץ טענו שהנתבעות נהגו להיכנס פעמים רבות לשטח ביתם במהלך השיפוץ, כשבוצעו עבודות וגם כשלא בוצעו עבודות, וזאת ללא כל רשות או הסכמה לכך, ובתוך כך, הן הפריעו לבעלי המקצוע שביצעו את עבודות השיפוץ בביתם לבצע את עבודתם.

עוד טענו, שניסיון הנתבעים להציג תמונה שקרית של יריבות דו כיוונית על מנת להצדיק את מעשיהם, לא תצלח.

האם הנתבעים פגעו בפרטיות התובעים?

15. כמפורט לעיל, לצדדים מלוא הרימון טענות הדדיות כמעט בכל תחום אפשרי הנובע מיחסי שכנות. אולם, הטענה העיקרית היא שהנתבעים פגעו בפרטיותם ע"י צילומם ובעיקר באמצעות מצלמה המותקנת בחזית ביתם.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

16. סוגיה דומה עלתה בת"א 49345-01-16 כהן נ' כהן (פורסם בנבו) לפני כבוד השופט אביים ברקאי. באותו עניין, ביהמ"ש מצא הטענה מוצדקת ונתן צו בהתאם.

17. ביהמ"ש כאן חוזר על האמור בפסק הדין בעניין כהן וקובע כי חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981: סעי' 2, (1), 3 חוק-יסוד: כבוד האדם וחירותו: סעי' 7(א), והפסיקה, מצדיקים מתן סעד שיגן על הפרטיות במקרה שזר מצלם יחיד בחצירו, ולעיתים, אף לא רק בחצירו.

18. אולם, לצד הזכות לפרטיות, עומדת זכות נגדית והיא הזכות להגן על הקניין, או להגן על עניין מוצדק. הנתבעים הסבירו כי המצלמה שמצלמת את חלק הרחוב מול ביתם, נועדה לצמצם החשש מפגיעה בקניינם וכן להגן עליהם מפני האשמתם ע"י שכניהם שמרבים להתלונן נגדם.

19. ביהמ"ש מוצא שצילום חזית הבית, לרבות המדרכה והכביש, נחוצים על מנת להרתיע פורצים מלכתחילה לבצע זממם, וככל שלא הורתעו, לתעד את הגעתם ויציאתם, לרבות היעזרותם ברכב מילוט ובסייענים. צילומים של הפורצים יסייעו לרשויות החקירה לאכוף את החוק. כעובדה, המצלמות, ברחובות הערים ובמיוחד בשכונות יוקרה, הפכו לעובדה מוגמרת. החלטה של ביהמ"ש זה, ללא עיגון בחקיקה, על הסרת מצלמות המתעדות את השטח שבחזית הבית, לרבות המדרכה והכביש, תהווה גזירה שהציבור לא יעמוד בה וגם ספק רב אם יש לה הצדקה בשים לב לצורך לאזן בין זכות הקניין ובין הזכות לפרטיות. לא זו אף זו, הנתבעים הפנו למצלמות אבטחה שהתובעים עצמם הציבו בביתם.

20. התובעים טענו בסיכומיהם שטענת הנתבעים כי המצלמה הותקנה לצורך הגנה על רכושם הינה הרחבת חזית. אולם, טענה זו אינה נכונה. הטענה מוזכרת במפורש בסעיף 19 לכתב ההגנה.

21. לכן, ביהמ"ש קובע שהאיזון בשטח ציבורי, דהיינו, המדרכה והכביש שמול הבית, מחייב העדפת הזכות לקניין, על פני הזכות לפרטיות של מי שנמצא בשטח הציבורי.

22. כאמור לעיל, הנתבעים טענו שהם מצלמים השטח הציבורי גם על מנת להגן על עצמם מפני תלונות שיוגשו נגדם. לעניין זה, ביהמ"ש מפנה לעובדה נוספת והיא הרכבתן של מצלמות בכלי רכב על מנת לאפשר לבעליהם להתגונן מפני גרסה נוגדת במקרה של תאונה, או עקב תלונה בגין ביצוע עבירת תעבורה. בעניין זה, הובאו שפע של ראיות שהנתבעים מתמודדים עם תלונות וטרוניות של שכניהם משני הצדדים של ביתם ולעניין זה ראו עדות אסף שהעיד מטעם התובעים.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

23. לכן, ביהמ"ש, מצא לבדוק הטענה שהמצלמה של הנתבעים מצלמת, לצד השטח הציבורי, גם את השטח שבבעלות התובעים. ביהמ"ש מינה מומחה מטעמו לבדיקת המצב העובדתי. המומחה ביקר בבית הנתבעים ובחן זוויות הצילום ואישר טענת הנתבעים שבשל כך שהחניה המקורה שלהם נמצאת בנסיגה ביחס לקו הכניסה לביתם ובנוסף עץ ברוש גדול וצמחייה נוספת מסתירים את שדה הראיה, נדרשה זרוע מאריכה, וכי המצלמות אינן מצלמות, קולטות או מתעדות את שטח ביתם או חצרם של התובעים. עוד קבע, במענה לשאלת הבהרה, כי זווית הצילום אינה נשלטת מרחוק ואינה ממונעת.

24. התובעים לא חקרו את המומחה, וגם בשל כך, ביהמ"ש מאמץ חוות דעתו.

25. לכן, ביהמ"ש קובע כי התובעים לא הוכיחו כי הנתבעים צילמו את השטח שבבעלותם.

26. נותרה סוגיה ממוקדת והיא צילום הכניסה לחצרם של התובעים. המומחה קבע שהמצלמה מתעדת מי שנכנס לחצרי התובעים.

27. כאן המקום להדגיש שהתובעים מתייחסים בסיכומיהם ל"כניסה לביתם" תוך הפנייה לדברי המומחה בחוות דעתו ל"צילום כניסה לבית". אולם, ברור מהראיות שהובאו, וכפי שטענו בצדק הנתבעים בסעיף 2 לסיכומיהם, שהכוונה אינה לכניסה למבנה המשמש כביתם של התובעים, אלא לכניסה לחצר שמקיפה את ביתם, כאשר השטח של המדרכה אינו שטח פרטי של התובעים. לעניין זה ראו התייחסותו של המומחה ל"מדרכה בכניסה לבית התובע" שהתובעים עצמם מצטטים בסעיף 7 לסיכומיהם, להבדיל משביל הגישה מהמדרכה לפתח הבית שנמצא בתוך חצרי התובעים.

28. המומחה אישר ששינוי הזווית, ימנע צילום המדרכה מול הכניסה לחצרי התובעים. בעניין זה, ביהמ"ש מוצא שהאיזון בין זכויות הצדדים, כפי שפורטו, קודם לכן, יושג באופן מיטבי ע"י שינוי זווית הצילום באופן שהמצלמה לא תתעד שטח המדרכה הצמוד לכניסה לחצר בית התובעים, על אף שאין מדובר בשטח פרטי. לכן, ביהמ"ש קובע שיש לכוון המצלמה באופן שלא תצלם שטח המדרכה הצמוד לפתח הכניסה לחצרי התובעים. זאת, להבדיל משטח המדרכה עד לכניסה לחצר.

צילומים נוספים

29. התובעים טענו שהנתבעים עוסקים בצילומים ע"י מצלמות נוספות כגון אלה המותקנות בטלפונים ניידים. התובעים הציגו תמונות וסרטונים המתעדים את מי מהנתבעים מצלמים אותם באמצעות טלפונים ניידים וחזרו על הטענה בהרחבה מסעיף 15 לסיכומיהם. אולם,



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

ביהמ"ש התרשם מהעדויות הארוכות והממושכות, שצילומים אלה, אינם עומדים בפני עצמם, אלה מהווים "צילומי הגנה" בעת התכתשויות ועימותים וכן על מנת להוכיח טענתם שגם התובעים עושים שימוש במצלמות כדי "לבלוש ולהתחקות" אחריהם (ראו "התמונה הראשונה" הנזכרת בסעיף 15), או לתעד הפרות שונות נטענות של החוק ע"י התובעים, כגון שימוש בשטח ציבורי ובניה בלתי חוקית. התובעים מנתחים בסעיף 15 תמונות שצורפו לתצהירים ביחס לכתב ההגנה וטוענים שהיה על הנתבעים להסביר בכתב ההגנה הסיבה לכל צילום וצילום. טענה זו, כמפורט בסעיף 20 לסיכומי הנתבעים, אינה נכונה שכן התמונות לא צורפו לכתב התביעה ולכן הנתבעים לא היו אמורים להתייחס אליהם בכתב ההגנה.

30. התובעים אישרו בסעיף 15 לסיכומיהם שמיכל התייחסה בתצהירה לתמונות שצורפו לתצהירי התובעים למעט, לטענתם, ל"תמונה השנייה" הנזכרת בסעיף. גם אם טענה זו נכונה, אין בתמונה בודדת שצורפה לראיות התובעים כדי לבסס פגיעה, כאשר לפני ביהמ"ש מסכת שלמה של צילומים הדדיים.

31. גם כאשר מיכל סיפקה מענה לשאלה מדוע צולמה התמונה "השלישית" הנזכרת בסעיף 15 לסיכומיהם, התובעים מצאו לחלוק על אמיתות ההסבר. זאת, כאשר לפני ביהמ"ש מסכת שלמה של צילומים הדדיים.

32. הנתבעים הפנו בכתב ההגנה לתמונות שהתובעים צרפו לכתב התביעה בהן הם מתעדים את הנתבעים בביתם ובחצריהם, גם כאשר אינם עוסקים בצילום התובעים. מכאן שהתובעים המלינים על בילוש והתחקות, עסקו בבילוש והתחקות אחר הנתבעים בביתם ובחצריהם.

33. אולם, כאשר התובעים מצלמים את הנתבעים, ולא דווקא כאשר הם מצלמים אותם, מדובר לדידם בעניין אישי כשר, וכשהנתבעים מצלמים, מדובר בפגיעה בפרטיות. הנתבעים טענו בסעיף 20 לסיכומיהם, ובצדק, כי התובעים נוהגים "כגמל שאינו רואה דבשתו".

34. התובעים טענו בסעיף 17 לסיכומיהם שמיכל צילמה את הגן וציטטו את טענתה שצילמה זאת כדי להוכיח שהגן "העייף עלים" לשטח הנתבעים. ביהמ"ש עמד בדיון על כך שעל הצדדים להציג לפניו סרטונים מהותיים על מנת לאפשר לעדים במעמד הדיון להתייחס לסרטונים. התובעים בחרו שלא להקרין הסרטון הנוגע לגן. למרות זאת, עסקו בהרחבה בהתנהלות מיכל בעניין הגן בסעיף 22 לסיכומיהם. מסיכומי התובעים עולה שציפיתם הייתה שבימ"ש זה יערוך משפט זוטא אם הגן, שלא העיד, "העייף עלים" לשטח הנתבעים,



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

אם לאו, תוך שהתובעים טוענים כי לא הוצגו תמונות של "העפת העלים". לא היה מקום לציפייה זו.

35. דוגמא ל"צילום הגנה" ראו בצילומים של רובי ועובדיו ע"י מי מהנתבעים במהלך התקוטטות מלולית. רובי הודה בעת חקירתו שעבד בסמוך לחצריהם של הנתבעים ללא מתן התרעה מוקדמת לנתבעים וגם לא ידע להסביר מדוע נמנע ממתן הודעה מראש. כמו כן, הוצגו לפני ביהמ"ש בדיון תמונות שהתובעים הגישו, מהם עולה שאחד מעובדיו של רובי עמד בשלב מסוים בשטח של הנתבעים. התובעים חולקים בסעיף 17 ומסעיף 23 לסיכומיהם, על מסקנת ביהמ"ש בדיון, עת עיין בתמונה לפיה התמונה מתעדת את העובד עומד בשטח הנתבעים. התובעים טוענים טענה, על סמך עדות התובע, ולא של מודד, לגבי מקום הגדר שהעובד מתועד עומד בצדה השני. אולם, בהעדר תכנית מדידה שהוכנה ע"י מודד מוסמך, ביהמ"ש לא מצא לשנות מהמסקנה לפיה בתמונה העובד מתועד עומד בצד השני של הגדר, דהיינו בשטח של הנתבעים. יצוין שבעניין זה לתובעים, שהרבו להפנות לסתירות בגרסאות הנתבעים, היו שתי גרסאות. האחת, של התובע, לפיה הגדר אינה קו הגבול בין השטחים והשנייה, של רובי, לפיה העובד עומד "על החומה".

36. בעניין רובי, התובעים העלו טענה חמורה לפיה מיכל שיסתה בו כלבה. אולם, ביהמ"ש מקבל טענת הנתבעים בסעיף 36 לסיכומיהם, כי עולה תמיהה, מדוע רובי טרח לתעד את חילופי הצעקות, אך פסח על תיעוד שיסוי הכלב.

37. לנוכח כל האמור לעיל, ביהמ"ש דוחה הטענה כי הנתבעים צילמו כמכלול שלא כדין. לנוכח המסכת השלימה של צילומים הדדיים, אין, ולא היה מקום, לנהל בדיקה דקדקנית לגבי כל צילום וצילום.

יתר הטענות

38. כאמור לעיל, התובעים והנתבעים העלו זה נגד זה טענות רבות ושונות שחלק גדול מהן הועלו מהאוב כדי להוכיח "מי התחיל ראשון".

39. ביהמ"ש מצא שתי טענות כמצדיקות בדיקה עקב חומרתן. כאמור לעיל, התובעים טענו שמיכל, עורכת דין, השיגה מידע פרטי בדרך לא דרך בעניין זהות חברת הביטוח המבטחת את התובעים וכי מי מהנתבעים התחזה כביכול לתובעים בעת פניה לרשויות בעניין תלונה על חניה אסורה. טענות אלה, לביצוע עברות פליליות לכאורה חייבו על פי הפסיקה, לעמוד בנטל הבאת ראיות ושכנוע מוגבר ביחס למאזן הסתברויות. לעניין זה ראה ע"א 7456/11 בר נוי נ' מלחי [פורסם בנבו].



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

40. ביהמ"ש קובע כי התובעים לא עמדו אף ברף הרגיל על פי מאזן הסתברויות. לא העיד מי שקיבל התלונה מ"המתחזה" כביכול והטענה בעניין השגת מידע בדבר חברת הביטוח נותרה בגדר השערה בלבד והעלאת שאלות (ראו מסעיף 29 לסיכומי התובעים).

41. טענה חמורה נוספת, שלא נכללה בכתב התביעה, עלתה בעת הגשת הסיכומים ולפיה מיכל איימה על אסף לפני מתן עדותו. מצופה היה שאם יש ממש בטענה חמורה זו, תוגש תלונה למשטרה בדבר החשד לשיבוש הליכים. ממילא, ביהמ"ש אינו רשאי לדון בטענה זו ולקבוע ממצאים, שעה שלא הופיעה בכתבי הטענות.

42. טענה נוספת, פחות חמורה, לגבי ביזוי התובעים בפני אורחיהם, כלל לא הוכחה שכן לא העיד מי מאותם אורחים.

43. גם טענה נוספת לפיה הצילומים הביאו להזמנת רשויות אכיפת החוק לפתוח בחקירות מס, או בעניינים אחרים, נגד בעלי מקצוע שהוזמנו לבית התובעים לא הוכחה באשר מי מבעלי המקצוע לא העיד על כך ולבטח לא בוסס קשר בין חקירות אם היו, ובין פעולה של הנתבעים.

44. הטענה שהתובעים מגישים טענות סרק, אף היא לא הוכחה. להפך, התובע אישר בסעיף 16.7.1 לתצהירו, כי הסיר גדר שבנה ללא היתר. הזכות להגיש תלונה לרשויות חשובה כמעט כמו זכות הגישה לערכאות. על מנת להגיע למסקנה שתלונה שהוגשה הייתה תלונת סרק, יש לעמוד בנטל ראיה מוגבר לרבות ע"י העדת מי מגורמי האכיפה שטיפל בתלונה. גם בעניין זה לא הועמד עד. גם לעניין מספר התלונות יש משמעות. התובעים לא הציגו רשימה של תלונות בהיקף בלתי סביר ואילו הנתבעים מנו בסעיף 37 לסיכומיהם 3 תלונות בלבד שהגישו.

45. התובעים טענו בסעיף א' לסיכומיהם כי חיוב הנתבעים בפיצוי בסכום גבוה הוא "הדרך היחידה להביא להפסקת הפגיעה". ביהמ"ש קובע שעולה מהדברים שמטרת התובעים הייתה ונותרה לנהל תביעת השתקה שאמורה להרתיע את הנתבעים מפני עמידה על זכויותיהם, ע"י הגשת תלונות נגד התובעים שמגובות בתיעוד ביצוע עבירות לכאורה.

46. התובעים תארו בסעיף 4 בסיכומיהם סתירות שנפלו בעדויות ברברה ומיכל ובהתנהגות מיכל בעת החקירה. התובעים ציפו כי במהלך החקירות הארוכות והממושכות של הנתבעים ילובנו באריכות ובפרוט רב טענותיהם הרבות לגבי אירועים רבים על פני תקופה ארוכה. לכן, הציפיה שהנתבעים ישיבו באופן מדויק לגבי שחזור כל אחד ואחד מהאירועים



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

השונים והרבים שחלקם התרחש לפני מספר שנים, הינה מרחיקת לכת. לכן, ביהמ"ש דוחה את טענת התובעים כי יש לתת משקל אפסי לעדויות הנתבעים.

47. שעה שהתובעים מתחו ביקורת על אמינות עדויות הנתבעים, התובעת לא הגישה תצהיר וכך נוצר מצב שגרסת התובעים בחלק גדול מהנושאים נשענה על עדות התובע בלבד. מחדל זה בולט במיוחד שעה שבסעיף 20 ובסעיף 21 לסיכומיהם, התובעים מפנים לאירועים בהם תקפה כביכול מיכל את התובעת באופן מילולי. מחדל התובעים בעניין זה מקים חזקה שאם התובעת הייתה מעידה, עדותה הייתה לחובת התובעים. לעניין המשמעות של הימנעות מהגשת ראיה חיונית ראה ע"א 4697/05 גבאו אסטבלישמנט נ' דוד דודאי [פורסם בנבו] (27.8.12).

48. התובעים הפנו בסעיף 21 לסיכומיהם לעדות אסף, השכן של הנתבעים מהצד השני של ביתם. התובעים מלינים על כך שלא הוצגו מסמכים נדרשים לגבי הליך שניהלה משפחת לוי נגד הנתבעים. אסף הצהיר שאותו הליך נקבע כחסוי. לנוכח הסכמת אסף לוותר על החיסיון, על התובעים היה לבקש הסכמת ביהמ"ש באותו הליך לבטל החיסיון לצורך הצגת הראיות בהליך כאן, אך הם לא עשו כן. אסף העיד שאשתו הותקפה, אך אשתו לא העידה. בסרטון שהוצג, ביהמ"ש שמע את קולו של אסף מעבר לדלת בית הנתבעים, ואת נקישותיו, והתרשם שלא מדובר בפניה בדרך המקובלת לצורך כניסה לביתו של אדם אחר, או קיום שיחה עמו. העובדה שהנתבעים מסוכסכים גם עם משפחת לוי, השכנים מהצד השני, אינה פועלת לטובתם, אך גם אינה מבססת התביעה נגדם.

49. ביהמ"ש קובע שמרבית הטענות, גם אם היו מוכחות, הינן תיאור של חיכוכי שכנים על כל צעד ושעל, מעשים של מה בכך, זוטי דברים, שכבשגרה (ראו הדיון בטענה לתפיסת שטח חניה ציבורי ע"י הצבת פחים על הכביש בסעיף 31 לסיכומי התובעים), נמנעים מראש, או נפתרים בשיחה, או לכל היותר מלובנים באופן ממוקד בזמן אמת לפני המפקח על בתים משותפים, והדברים יפים לגבי טענות שני הצדדים.

50. התובעים פתחו את סיכומיהם בהדגשת הטענה שמדובר כביכול בהצקה חד צדדית ומתמשכת כלפיהם כאשר הם קורבן מתגונן ותו לא. אולם, לאחר שמיעת עדי הצדדים באריכות יתרה, עד פרטי פרטים, התמונה שהתקבלה הייתה מאוזנת יותר. שני הצדדים לא טמנו ידם בצלחת ונושאים באחריות משותפת לליבוי היצרים, בצילומים ההדדיים, ובחילופי הדברים והגידופים.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

51. לכן, ביהמ"ש דוחה טענות התובעים בדבר העוולה הנזיקית "מטרד ליחיד", הפרת חובה חקוקה, הפרת חוק המקרקעין, והפרת חוק יסוד- כבוד האדם וחירותו.

52. מצופה משכנים כי יתאמו ביניהם ההתנהלות היומיומית, בנושאים שונים כגון, בניה, גיזום, חניה, קיום אירועים רבי משתתפים ועוד, לרבות ביצוע עבודות מראש, ובמיוחד כאשר לצורך העבודה, יש לעשות שימוש זמני במקרקעי השכנים. אולם, העדויות הרבות והממושכות, הציגו תמונה ברורה ומצערת, שהתנהלות שני הצדדים, לוחמנית ומתריסה והם חותרים כל העת ליצור עוד ועוד מחלוקות, תחת להגיע להסכמות שכיחות ומקובלות בין שכנים. במערכת תקינה של יחסי שכנות, גם אם השכנים אינם הופכים לחברים, הם מתחשבים ומכילים ככל האפשר. תמונת המצב שבה צפה ביהמ"ש בעת שמיעת הראיות הייתה דוגמא מצערת לאופן בו שכנים הופכים לאויבים שלא לצורך, תוך איבוד כל יחס ומידה לגבי נושאי המחלוקת.

53. ביהמ"ש הציע לצדדים לזנוח את דרך ההתעמתות ועל אף משקעי העבר, לסגל התנהלות שונה, אך הצדדים לא הגיעו להסכמה ואין, אלא, להצר על כך.

ביהמ"ש דוחה מרבית התביעה

54. אשר על כן, ביהמ"ש דוחה התביעה במלואה, למעט מתן הוראה לנתבעים לשנות זווית הצילום של המצלמה המותקנת בחזית ביתם כך שלא תתעד המדרכה הצמודה לכניסה לחצרי התובעים. אין בהוראה זו כדי להצדיק מתן פיצוי בשים לב שביהמ"ש דחה מרבית טענות התובעים ומוצא שהמחלוקת בעניין זווית הצילום בשטח הציבורי, הינה מחלוקת כנה בין הצדדים. זאת, גם מכיוון שמסיכומי התובעים עולה בברור שאין פסיקה קודמת שיצרה הלכה בסוגיה שביהמ"ש הכריע בה כאן, דהיינו, דין השטח הציבורי שצמוד לכניסה לשטח הפרטי. להפך, הנתבעים הפנו לקביעת כבוד השופט אילן רונן בת"א 45459-04-14 **שאה קוהי נ' להגאני ואח' (פורסם בבנו) לפיה "אין איפה כל אפשרות לטעון כי מי מהנתבעים ציפה לפרטיות בחצר הבניין ואכן טענה שכזו כלל לא נטענה."** כמו כן, עלה ספק, האם בטרם הוסרה צמחיה, ניתן היה להבחין אף בשטח המדרכה הצמוד לכניסה לחצרי התובעים, כמפורט בסעיף 17 לסיכומי הנתבעים. לעניין זה, ביהמ"ש מביא בחשבון כי צפה בדיון בסרטון בו התובעת, שלא העידה, מפנה בזמן ביקור המומחה לעבר הצמחיה, והתובע מהסה אותה. אם לא די בכל אלה, הנתבעים טענו בסעיף 27 לסיכומיהם שהתובעים עצמם מצלמים את הכניסה לבית משפחת דוד, שלא לומר, חלקים נוספים מהשטח הפרטי של משפחת דוד, וכי התובע אישר זאת בחקירתו.

55. באשר ליתר הצווים המבוקשים, לא הוכח שברשות הנתבעים תיעוד אסור כלשהו, וככל שיש ברשותם תיעוד של מי שבא בשער חצרי התובעים, והם הכחישו קיומו, ממילא אין



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

ולא יהיה בידיהם רשות לעשות בו שימוש כלשהו. לכן, ביהמ"ש לא מוצא ליתן צו נוסף מעבר לשינוי הזווית, או להורות על פיצוי.

דיון בהוצאות

56. בשים לב לסכום המופרז של הפיצוי, שביהמ"ש דחה במלואו, היה מקום לחייב התובעים בהוצאות, על אף קבלת חלק מצומצם ביותר של תביעתם לעניין שינוי זווית הצילום. התובעים עצמם צמצמו באופן משמעותי בסעיף 9 לסיכומיהם את חזית המחלוקת מטענה כללית וגורפת לגבי צילומם בביתם ובחצריהם לטענה ממוקדת בדבר הכניסה לביתם, כאשר הכוונה לשטח ציבורי. לעניין זה, ראו ההבדל בין תוכן הצווים הכלליים והגורפים בדבר הסרת המצלמה לחלוטין והטענות בדבר צילום ביתם וחצריהם ע"י המצלמה, וסיכומי התובעים.

57. האיסוף של ערב רב של טענות לגבי אירועים שונים מזמנים שונים ודרישת סכום עתק כפיצוי מביא למסקנה שמטרת התביעה היא להטיל מורא על הנתבעים, על מנת למנוע מהם לעמוד על זכויותיהם לעניין טענות למפגעי רעש ובניה בלתי חוקית של גדר ובשטח ציבורי מהצד השני של בית התובעים (ראו פרוט בסעיף 20 לסיכומי הנתבעים). ביהמ"ש לא קובע אם טענות אלה של הנתבעים מוצדקות אם לאו, שכן לא אמור לברר בהליך זה המחלוקות בעניין הרעש והבניה.

58. אולם, על אף הבעייתיות בהתנהלות התובעים, ביהמ"ש השתכנע, כי לנתבעים חלק לא מבוטל בהידרדרות של היחסים, עקב תגובות לא מידתיות ולוחמנות יתר. הראיות שהובאו כללו הגברת קול, בלשון המעטה, שלא לצורך, גידופים ואף תיעוד תנועה מגונה שביצעה מיכל כלפי התובעים. העובדה שהנתבעים מסוכסכים גם עם השכנים מהצד השני של ביתם ולעניין זה ראו עדות אסף, מלמדת אף היא שרצוי כי הנתבעים יתקנו דרכם ויסגלו לעצמם התנהלות מידתית ופחות לוחמנית.

59. בנסיבות אלה, יישא כל צד בהוצאותיו.

סוף דבר

60. הנתבעים ישנו זווית הצילום של המצלמה בחזית ביתם, כך שלא תתעד שטח המדרכה שצמוד לכניסה לחצרי התובעים. ככל שהצדדים לא יגיעו להסכמה בעניין יישום הוראה זו, ולנוכח התנהלותם עד כה סביר להניח, למרבה הצער, שכך יהיה, אכיפת הוראה זו תהיה באמצעות רשות האכיפה ולא בהמשך ניהול הליך זה שהסתיים בזאת.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 49012-07-20 לנגר ואח' נ' פסטרנק ואח'

ניתן היום, י' אדר ב' תשפ"ב, 13 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

עדי הדר, שופט